

Prima pagină>Proceduri judiciare>Cauze civile>Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești>Cum se execută o hotărâre judecătorească Cum se execută o hotărâre judecătorească

Belgia

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

În cazul în care un debitor nu se supune în mod voluntar unei hotărâri judecătorești, creditorul poate solicita în instanță executarea hotărârii; această procedură este cunoscută sub numele de executare silită. Pentru aceasta este necesar un titlu executoriu (articolul 1386 din Codul judiciar), întrucât această procedură implică o intruziune în sfera juridică a debitorului. Un astfel de titlu poate fi, de regulă, o hotărâre judecătorească sau un act notarial. Din respect pentru viața privată a debitorului, titlul nu poate fi executat în anumite perioade (articolul 1387 din Codul judiciar). Titlul este pus în executare de către un executor judecătoresc.

Executarea silită este utilizată, în general, pentru a recupera sume de bani, însă poate fi aplicată, de asemenea, pentru a asigura îndeplinirea unui act. Un alt element important îl reprezintă daunele cominatorii (articolul 1385a din Codul judiciar). Acestea sunt o modalitate de a exercita presiuni asupra unei persoane împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre judecătorească pentru a o determina să se conformeze hotărârii în cauză. Cu toate acestea, există anumite cazuri în care nu se poate dispune plata de daune cominatorii: atunci când, conform hotărârii, persoana trebuie să plătească o sumă de bani sau să se conformeze prevederilor unui contract de muncă, precum și atunci când acest lucru ar fi incompatibil cu demnitatea umană. Daunele cominatorii se execută pe baza titlului care dispune această măsură; niciun alt titlu nu mai este necesar.

În cazul în care, în urma unei hotărâri, o persoană trebuie să plătească o sumă de bani, creanța se execută asupra bunurilor debitorului și este numită sechestrul. Se face o distincție în funcție de tipul de bunuri puse sub sechestrul (mobile sau imobile) și de natura sechestrului (sechestrul asigurător și sechestrul dispus pentru executarea unei hotărâri). Sechestrul asigurător este utilizat în cazuri de urgență pentru a pune bunurile „sub protecția instanței”: situația este înghețată ca măsură de precauție în vederea unei executări ulterioare. Aceasta înseamnă că persoana ale cărei bunuri sunt puse sub sechestrul nu mai poate deține controlul asupra acestora. De asemenea, aceasta nu le poate vinde sau ceda. Atunci când bunurile unui debitor sunt puse sub sechestrul pentru executarea unei hotărâri, acestea sunt vândute, iar veniturile astfel obținute sunt transmise creditorului. Acesta din urmă nu are niciun drept asupra bunurilor puse sub sechestrul ci numai asupra veniturilor provenite din vânzarea acestora.

În plus față de acest tip de sechestrul, există, de asemenea, în conformitate cu articolul 1445 și următoarele din Codul judiciar, poprirea asigurătorie (a se vedea mai jos).

Pe lângă sechestrul asigurător normal și sechestrul pentru executarea bunurilor mobile și imobile, există reglementări speciale pentru sechestrul asupra navelor (articolele 1467-1480 și articolele 1545-1559 din Codul judiciar), confiscare (articolul 1461 din Codul judiciar), ridicarea sechestrului (articolele 1462-1466 din Codul judiciar) și punerea sub sechestrul a fructelor și a culturilor agricole care nu au fost recoltate (articolele 1529-1538 din Codul judiciar). În prezentul document, doar sechestrul normal va face obiectul analizei.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Executorii judecătorești și judecătorii competenți în materie de sechestrul. Aceștia din urmă sunt competenți să se pronunțe cu privire la contestațiile la executare.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

2.1.1. Sechestrul asigurător

În principiu, pentru sechestrul asigurător este necesară autorizația judecătorului competent în materie de sechestrul, iar cauzele respective trebuie să prezinte un caracter urgent (articolul 1413 din Codul judiciar). Această autorizație trebuie să fie solicitată printr-o cerere unilaterală (articolul 1417 din Codul judiciar). Nu poate fi utilizată aceeași cerere pentru sechestrul asigurător asupra bunurilor imobile și pentru sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile. Pentru acesta din urmă, este întotdeauna necesară, în orice caz, o cerere separată.

Judecătorul competent în materie de sechestrul pronunță o hotărâre în termen de maximum opt zile de la depunerea cererii (articolul 1418 din Codul judiciar). Acesta poate hotărî să respingă cererea creditorului sau să o aprobe, integral sau în parte. Hotărârea sa trebuie notificată debitorului: aceasta este transmisă unui executor judecătoresc care, ulterior, ia măsurile necesare pentru a o notifica.

Există o singură excepție importantă de la această regulă, în care autorizația judecătorului competent în materie de sechestrul nu este necesară: orice hotărâre judecătorească constituie o autorizație de a impune sechestrul asigurător în aplicarea sentințelor pronunțate (articolul 1414 din Codul judiciar). Și în acest caz, trebuie să existe o situație de urgență. Hotărârea trebuie pur și simplu transmisă unui executor judecătoresc, care va lua măsurile necesare pentru punerea sub sechestrul asigurător a bunurilor.

Sechestrul asigurător poate fi transformat în sechestrul pentru executarea unei hotărâri (articolele 1489-1493 din Codul judiciar).

2.1.2. Sechestrul pentru executarea unei hotărâri judecătorești

A. Generalități

Acest tip de sechestrul poate fi instituit numai în baza unui titlu executoriu (articolul 1494 din Codul judiciar). Nicio hotărâre judecătorească și niciun act nu pot fi executate decât prin prezentarea copiei legalizate sau a minutei însoțite de formula executorie stabilită de lege.

Hotărârea instanței este, mai întâi, notificată părților (articolul 1495 din Codul judiciar). În cazul în care titlul executoriu este o hotărâre judecătorească, este obligatorie, în orice caz, notificarea prealabilă a debitorului. În cazul în care titlul executoriu este un act notarial, notificarea nu este necesară, întrucât debitorul va avea cunoștință de existența titlului. Termenul pentru o cale de atac ordinară începe de la pronunțarea hotărârii. Termenele în care se poate face apel au efect de suspendare a sechestrului pentru executarea unei hotărâri (însă nu și a sechestrului asigurător) în cazurile în care o parte a fost condamnată să plătească o sumă de bani. Executarea provizorie (hotărârile care sunt executorii cu titlu provizoriu) reprezintă o excepție de la efectul suspensiv al procedurilor de atac ordinar.

Cea de a doua etapă a eforturilor depuse de creditor în vederea obținerii executării silite este somația de plată (articolul 1499 din Codul judiciar). Aceasta reprezintă prima măsură executorie și ultimul avertisment pentru debitor, care, în acest stadiu, mai poate încă evita sechestrul. După emiterea somației de plată către debitor, există o perioadă de așteptare de o zi pentru punerea sub sechestrul a bunurilor mobile (articolul 1499 din Codul judiciar) și de 15 zile pentru bunurile imobile (articolul 1566 din Codul judiciar). Somația, care trebuie comunicată debitorului, constituie o notificare oficială de punere în întârziere, și anume un ordin de plată. Executarea poate fi aplicată exclusiv pentru recuperarea sumelor menționate în somația de plată.

La sfârșitul perioadei de așteptare, bunurile pot fi puse sub sechestru prin dispoziția unui executor judecătoresc. Prin urmare, executarea se desfășoară prin intermediul unei autorități competente. Aceasta din urmă este considerată mandatarul creditorului. Funcția sa este stabilită prin lege, iar aceasta acționează sub mandat judecătoresc. Aceasta are responsabilitate contractuală față de creditor și responsabilitate necontractuală față de terți (conform legii și în baza obligației generale de diligență).

În termen de trei zile lucrătoare de la îndeplinirea actului, executorul judecătoresc trimite o notificare de sechestru către registrul central al notificărilor de sechestru, delegare, transfer, reglare colectivă a datoriilor și a obligațiilor neachitate [articolul 1390 alineatul (1) din Codul judiciar]. Notificarea este obligatorie atât pentru bunurile mobile, cât și pentru cele imobile. Nu este posibil să se instituie un sechestru pentru executarea unei hotărâri sau a unei proceduri de împărțire a veniturilor fără consultarea prealabilă a notificărilor de sechestru în registrul central al notificărilor (articolul 1391 alineatul (2) din Codul judiciar). Această reglementare a fost introdusă pentru a preveni sechestrul inutile și pentru a consolida dimensiunea colectivă a sechestrului.

B. Sechestrul pentru executarea unei hotărâri: bunuri mobile

În acest caz, este necesară o somație de plată, pe care debitorul are dreptul să o conteste. Punerea sub sechestru este realizată prin dispoziția unui executor judecătoresc. Aceasta reprezintă, în primul rând, o măsură preventivă: bunurile nu sunt deplasate și nu se modifică proprietarul sau utilizarea acestora. Este posibil, de asemenea, să se pună sechestru asupra bunurilor dintr-o altă locație decât domiciliul debitorului și aflate în posesia unui terț. În cazul bunurilor mobile, sechestrul nu este limitat la o singură procedură, însă este practic inutil să se instituie un al doilea sechestru asupra acelorași bunuri, având în vedere costurile implicate. În ceea ce privește împărțirea proporțională a veniturilor provenite din vânzarea bunurilor debitorului, de aceasta vor beneficia și ceilalți creditori în afară de cel care a inițiat sechestrul (articolul 1627 și următoarele din Codul judiciar).

Se redactează un proces-verbal oficial cu privire la sechestru. Bunurile puse sub sechestru sunt vândute cel mai devreme în termen de o lună de la comunicarea sau notificarea copiei respectivului proces-verbal. Această perioadă are menirea de a acorda debitorului o ultimă șansă de a împiedica vânzarea. Vânzarea trebuie făcută publică prin afișe și anunțuri în ziare. Aceasta se desfășoară într-o sală de licitație sau într-o piață publică, cu excepția cazului în care se solicită un alt spațiu, mai adecvat. Vânzarea este organizată de către executorul judecătoresc, care întocmește un proces-verbal oficial și colectează veniturile rezultate din vânzare. Ulterior, în termen de 15 zile, executorul judecătoresc împarte veniturile în mod proporțional (articolul 1627 și următoarele din Codul judiciar). Procedura se desfășoară, de regulă, în mod amiabil. În caz contrar, litigiul este prezentat judecătorului competent în materie de sechestre.

C. Sechestrul pentru executarea unei hotărâri: bunurile imobile (articolele 1560-1626 din Codul judiciar)

Executarea începe cu notificarea somației de plată.

În continuare, punerea sub sechestru se realizează în termen de minim 15 zile și maxim șase luni, în caz contrar somația încetând să mai fie valabilă din punct de vedere juridic. Dispoziția de sechestru trebuie să fie transcrisă în consecință în registrul de ipotecă în termen de 15 și trebuie notificată în termen de șase luni. Actul de transcriere a dispoziției determină indisponibilitatea bunului și este valabil timp de maxim șase luni. În cazul în care dispoziția nu este transcrisă, sechestrul nu este valabil. Pentru bunurile imobile, spre deosebire de bunurile mobile, se aplică principiul unui singur sechestru: bunurile care au fost deja puse sub sechestru nu mai pot fi vizate de un al doilea sechestru.

Ultima etapă constă în înaintarea unei cereri către judecătorul competent în materie de sechestre pentru a numi un notar care să se ocupe de vânzarea bunurilor puse sub sechestru și de ierarhizarea creditorilor. Debitorul poate înainta judecătorului competent în materie de sechestre o contestație împotriva acțiunilor notarului numit. Celelalte reglementări privind vânzarea bunurilor sunt stabilite clar în lege (a se vedea articolul 1582 și următoarele din Codul judiciar). În mod normal, vânzarea este publică, însă la inițiativa judecătorului sau la cererea creditorului care inițiază sechestrul se poate organiza o vânzare privată. Veniturile rezultate din vânzare sunt împărțite ulterior între diferiți creditori în funcție de ordinea de prioritate stabilită (a se vedea articolele 1639-1654 din Codul judiciar). Litigiile referitoare la ierarhizarea creditorilor sunt aduse în fața judecătorului competent în materie de sechestre.

2.1.3. Poprirea

Poprirea reprezintă punerea sub sechestru a creanțelor debitorului împotriva unui terț (de exemplu, poprirea salariului plătit de angajatorul acestuia). Prin urmare, terțul respectiv este debitorul secundar al creditorului care inițiază sechestrul. Poprirea (*beslag onder derden*) nu este același lucru cu punerea sub sechestru a bunurilor care aparțin debitorului, dar care se află în posesia unui terț (*beslag bij derden*).

Creanța care se află la originea sechestrului este creanța creditorului împotriva debitorului ale cărui bunuri au fost puse sub sechestru. Creanța pusă sub sechestru este creanța pe care debitorul ale cărui bunuri au fost puse sub sechestru o are împotriva unui terț/debitor secundar.

Reglementările detaliate privind poprirea pot fi consultate la articolele 1445-1640 din Codul judiciar cu privire la sechestrul asigurător și la articolele 1539-1544 din Codul judiciar cu privire la sechestrul pentru executarea unei hotărâri.

2.1.4. Costuri

Pe lângă costurile de judecată, în cazul sechestrului trebuie să se ia în considerare costurile legate de serviciile executorului judecătoresc. Onorariul pentru serviciile oficiale ale executorului judecătoresc este prevăzut în Decretul regal din 30 noiembrie 1976, care stabilește tarifele pentru serviciile acestuia în cauzele civile și comerciale și cuantumul anumitor suprataxe (a se vedea *Service public fédéral Justice*).

3.2 Condițiile principale

A. Sechestrul asigurător

Orice creditor a cărui creanță prezintă anumite caracteristici poate să inițieze sechestrul asigurător, indiferent de valoarea bunurilor puse sub sechestru și de valoarea creanței (a se vedea articolul 1413 din Codul judiciar).

Prima condiție prealabilă pentru acest tip de sechestru este urgența: este necesar ca solvabilitatea debitorului să fie în pericol, astfel încât vânzarea ulterioară a bunurilor să fie periclitată. Decizia privind îndeplinirea acestei condiții aparține instanței, pe baza unor criterii obiective. Este necesar ca situația să fie urgentă, nu numai în momentul în care este inițiat sechestrul, ci și în momentul în care se evaluează necesitatea menținerii sechestrului. Există unele excepții de la această condiție: sechestrul în caz de falsificare, sechestrul pentru datorii legate de cambii și executarea unei hotărâri pronunțate în străinătate. A doua condiție pentru sechestrul asigurător este ca reclamantul să aibă o creanță. Creanța trebuie să îndeplinească anumite condiții (articolul 1415 din Codul judiciar): aceasta trebuie să fie certă (să nu fie condiționată), exigibilă (se aplică, de asemenea, la garanțiile pentru creanțele viitoare) și lichidă (suma a fost stabilită sau poate fi stabilită). Natura și valoarea creanței sunt însă neimportante. Judecătorul competent în materie de sechestre hotărăște dacă aceste condiții sunt îndeplinite, însă instanța care se va pronunța pe fondul cauzei nu este obligată să respecte hotărârea respectivă.

În al treilea rând, creditorul care dorește instituirea sechestrului asigurător trebuie să aibă capacitatea juridică în acest sens. Acesta este un simplu act de control (nu de folosință) care poate fi realizat, dacă este necesar, de către un reprezentant legal.

Este necesară autorizația unui judecător competent în materie de sechestre, cu excepția cazului în care creditorul a obținut deja o hotărâre favorabilă (a se vedea mai sus). De asemenea, aceasta nu este necesară pentru poprirea asiguratorie, pentru confiscare sau atunci când creditorul a obținut deja o hotărâre favorabilă (articolul 1414 din Codul judiciar: orice hotărâre constituie titlu executoriu). Actele notariale sunt, de asemenea, titluri executorii.

B. Sechestrul pentru executarea unei hotărâri

În cazul sechestrului pentru executarea unei hotărâri este necesar, de asemenea, un titlu executoriu (articolul 1494 din Codul judiciar). Acesta poate fi o hotărâre judecătorească, un act autentic, o dispoziție de executare emisă de autoritățile fiscale, o hotărâre judecătorească pronunțată în străinătate cu exequatur etc.

Creanța trebuie stabilită printr-un act care îndeplinește anumite criterii. La fel ca în cazul sechestrului asigurător, creanța trebuie să fie certă, lichidă și exigibilă. Articolul 1494 alineatul (2) din Codul judiciar prevede că sechestrul instituit pe o creanță reprezentând venituri periodice se va aplica, de asemenea, plăților viitoare, atunci când acestea ajung la scadență.

De asemenea, titlul trebuie să fie actual. Judecătorul competent în materie de sechestre nu va considera titlul ca fiind actual dacă reclamantul care a solicitat punerea sub sechestru nu mai este creditor sau dacă creanța a încetat să mai existe, integral sau în parte (deoarece a fost prescrisă, a fost achitată sau a fost soluționată în alt mod).

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

A. Generalități

Numai bunurile mobile și imobile aflate în proprietatea debitorului pot fi puse sub sechestru. Bunurile care aparțin unui terț nu pot fi puse sub sechestru. În schimb, nu este relevant în posesia cărei persoane se află bunurile debitorului în momentul respectiv. Prin urmare, se poate pune sechestru pe bunurile unei persoane aflate în posesia unui terț, cu condiția ca instanța să autorizeze acest lucru (articolul 1503 din Codul judiciar).

În mod normal, creditorul poate să își recupereze creanța numai din bunurile aflate în proprietatea debitorului la acel moment. În cazul în care debitorul devine insolubil cu rea credință, se poate, de asemenea, pune sechestru pe bunurile aflate anterior în proprietatea acestuia. Punerea sub sechestru a bunurilor viitoare este exclusă, de asemenea, în mod normal, cu excepția creanțelor care vor deveni scadente.

Produsele bunurilor puse sub sechestru rămân, în mod normal, în posesia debitorului în cazul sechestrului asigurător. Cu toate acestea, în cazul sechestrului pentru executarea unei hotărâri, acestea sunt la rândul lor puse sub sechestru și, prin urmare, revin creditorului care a instituit sechestrul.

Se poate pune sub sechestru o cotă-parte indiviză de proprietate, însă vânzarea forțată a bunurilor este suspendată în acest caz până la împărțirea proprietății (a se vedea, printre altele, articolul 1561 din Codul judiciar). Pentru soți se aplică reglementări speciale.

B. Bunuri sechestrabile

Bunurile care fac obiectul sechestrului trebuie să poată fi puse sub sechestru; există unele bunuri care nu pot fi puse sub sechestru. Acestea nu pot fi exceptate de la punerea sub sechestru decât prin legislație, ca urmare a naturii acestora sau pentru că prezintă o legătură strict personală cu debitorul.

Astfel, de exemplu, nu este posibilă exceptarea bunurilor de la punerea sub sechestru pe baza destinației acestora. Prin urmare, următoarele bunuri nu sunt sechestrabile:

bunurile enumerate la articolul 1408 din Codul judiciar. Restricția a fost introdusă pentru a garanta condiții rezonabile de viață pentru debitor și familia acestuia.

bunurile care nu au valoare de piață și, prin urmare, nu prezintă nicio utilitate pentru creditor;

bunurile care sunt inalienabile deoarece sunt strâns legate de persoana debitorului;

bunurile excluse de la punerea sub sechestru prin prevederi legislative specifice (de exemplu, venitul și câștigurile minorilor, muzica și cărțile nepublicate, veniturile câștigate de deținuți din munca desfășurată în închisoare etc.);

salariile (sechestrul asupra câștigurilor) și prestațiile similare sunt sechestrabile, de regulă, numai într-o anumită măsură [a se vedea articolul 1409, articolul 1409a și articolul 1410 alineatul (1) din Codul judiciar]. Acestea includ, de exemplu, indemnizațiile de întreținere acordate de către instanță aceluia dintre soți care nu este culpabil. Anumite plăți, cum ar fi venitul minim pentru subzistență, sunt în întregime excluse de la punerea sub sechestru [articolul 1410 alineatul (2) din Codul judiciar]. Cu toate acestea, restricțiile privind eligibilitatea pentru punerea sub sechestru nu se aplică creditorilor obligației de întreținere, ale căror creanțe sunt prioritare (articolul 1412 din Codul judiciar).

În trecut, statul beneficia de imunitate împotriva acțiunilor de executare, astfel încât nu era posibil să se pună sub sechestru bunurile aflate în proprietate publică. Prevederea în cauză a fost ușor modificată în prezent prin articolul 1412a din Codul judiciar.

Există norme speciale care reglementează punerea sub sechestru a navelor și a aeronavelor (pentru sechestrul asigurător, a se vedea articolele 1467-1480 din Codul judiciar, iar pentru sechestrul pentru aplicarea unei hotărâri, a se vedea articolele 1545-1559 din Codul judiciar).

C. Kantonnement (Soluționarea parțială)

În cazul în care un obiect este pus sub sechestru, sechestrul se aplică de regulă obiectului ca întreg, chiar dacă valoarea acestuia o depășește pe cea a creanței. Acesta reprezintă un dezavantaj major pentru debitor, care nu mai poate dispune în niciun fel de obiectul în cauză. Pentru a diminua impactul acestei norme, legiuitorul belgian a prevăzut posibilitatea de kantonnement: debitorul depune o anumită sumă (a se vedea articolele 1403-1407a din Codul judiciar) și i se permite să-și folosească din nou bunul.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

A. Sechestrul

Din momentul în care bunurile au fost puse sub sechestru, debitorul pierde dreptul de a dispune de acestea. Cu toate acestea, sechestrul nu acordă creditorului care l-a solicitat o creanță preferențială. Interdicția înseamnă că debitorul nu are dreptul să vândă bunurile, să le înstrăineze sau să le greveze de sarcini.. Acestea rămân însă în posesia debitorului. În practică, situația nu se schimbă; situația juridică însă este diferită.

În cazul încălcării acestei interdicții, acțiunile întreprinse de debitor nu sunt obligatorii pentru creditorul care a solicitat sechestrul.

Interdicția este, totuși, numai relativă, în sensul că aceasta se aplică numai în avantajul creditorului care a solicitat sechestrul. Cealaltă creditor trebuie să accepte în continuare fluctuațiile legate de bunurile debitorului. Pentru aceștia este însă simplu să se asocieze la sechestrul care a fost deja dispus.

Interdicția reprezintă prima etapă în procesul lichidării bunurilor. Acestea sunt plasate „sub controlul instanței”. Prin urmare, sechestrul pentru executarea unei hotărâri are, de asemenea, o funcție asiguratorie în primă instanță.

B. Poprirea

Această formă de sechestru elimină controlul asupra întregii creanțe puse sub sechestru, indiferent de valoarea acesteia. Terțul poprit poate face însă o plată parțială (*kantonneren*). Acțiunile care aduc atingere creanței nu sunt opozabile creditorului care a instituit sechestrul. După notificarea popririi, nu mai poate exista o soluționare amiabilă între debitor și creditorul care a instituit poprirea.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

A. Sechestrul asigurător

Sechestrul asigurător este valabil pe o perioadă de până la trei ani. În cazul sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și al popririi, termenul de trei ani începe de la data somației sau a dispoziției (articolele 1425 și 1458 din Codul judiciar). În cazul sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile, data de transcriere în registrul ipotecilor marchează începutul termenului de trei ani (articolul 1436 din Codul judiciar).

Această perioadă poate fi prelungită dacă există motive întemeiate în acest sens (articolele 1426, 1459 și 1437 din Codul judiciar).

B. Sechestrul pentru executarea unei hotărâri

În cazul sechestrului pentru executarea unei hotărâri, numai ordinul care precede sechestrul face obiectul unui termen maxim de valabilitate. Termenul este de zece ani în cazul bunurilor mobile (termenul-limită normal, în măsura în care nu se aplică prevederi speciale) și de șase luni în cazul bunurilor imobile (articolul 1567 din Codul judiciar). În ceea ce privește sechestrul asupra navelor, termenul este de un an (articolul 1549 din Codul judiciar).

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

A. Sechestrul asigurător

În cazul în care judecătorul competent în materie de sechestre refuză să autorizeze sechestrul asigurător, reclamantul (și anume, creditorul) poate înainta o cale de atac împotriva acestei decizii la Curtea de Apel în termen de o lună. Aceasta este o procedură *ex parte*. În cazul în care sechestrul este obținut în urma căii de atac, debitorul are dreptul să introducă o acțiune de terță opoziție împotriva acestei decizii (articolul 1419 din Codul judiciar).

Dacă judecătorul competent în materie de sechestre autorizează sechestrul asigurător, debitorul sau orice altă parte interesată poate introduce o acțiune de terță opoziție împotriva acestei decizii la instanța care a pronunțat-o. Termenul de introducere a acestei acțiuni este de o lună. Instanța va delibera ulterior într-o procedură în contradictoriu. Acțiunea de terță opoziție nu are, în general, efect suspensiv (a se vedea articolele 1419 și 1033 din Codul judiciar).

În cazul în care sechestrul asigurător poate fi impus fără autorizație judiciară, debitorul poate iniția o procedură de contestație a acestuia printr-o cerere de ridicare a sechestrului adresată judecătorului competent în materie de sechestre (articolul 1420 din Codul judiciar). Această procedură de contestare a sechestrului este tratată ca o procedură referitoare la măsuri provizorii și poate fi însoțită, dacă este necesar, de impunerea unor daune cominatorii. Temeiul pentru solicitare poate fi, în special, lipsa urgenței (Cass. 14 septembrie 1084, Arr. Cass. 1984-85, 87).

În cazul în care situația se schimbă, fie persoana ale cărei bunuri au fost puse sub sechestr (prin citarea tuturor părților pentru a se prezenta în fața judecătorului competent în materie de sechestre), fie creditorul care a solicitat sechestrul (sau intermediarul acestuia) (printr-o cerere) poate solicita judecătorului competent în materie de sechestre să modifice sau să ridice sechestrul.

B. Sechestrul pentru executarea unei hotărâri

Debitorul poate depune o contestație împotriva somației de plată, contestând astfel valabilitatea juridică a acesteia. Nu există un termen legal pentru această măsură, iar contestația nu are efect suspensiv. Printre motivele depunerii unei contestații se numără erorile de procedură și solicitarea unei perioade de grație (în cazul în care titlul executoriu este un act notarial).

Debitorul poate înainta o contestație judecătorului competent în materie de sechestre împotriva vânzării bunurilor sale, însă nici această contestație nu are efect suspensiv.

Ceilalți creditori, în afara creditorului care a solicitat sechestrul, pot să conteste prețul de vânzare, însă nu și vânzarea însăși.

O parte terță care pretinde a fi proprietarul bunurilor puse sub sechestr poate, de asemenea, să înainteze o contestație judecătorului competent în materie de sechestre (articolul 1514 din Codul judiciar). Aceasta este o acțiune în revendicare. Această contestație are efect suspensiv.

Partea care solicită executarea hotărârii judecătorești nu primește decât o copie legalizată emisă de grefa instanței contra achitării unei taxe (dreptul de obținere a unei copii legalizate).

Formula executorie:

„Noi, Philippe, Regele belgienilor,

Facem cunoscut celor prezenți și celor care vor veni:

Ordonăm și dispunem ca toți executorii judecătorești solicitați să execute această hotărâre, sentință, decizie, ordin sau act;

Ca procurorii generali și procurorii publici din cadrul curților de primă instanță să o execute și ca toți responsabili și reprezentanții autorităților publice să-și acorde sprijinul dacă sunt obligați prin lege în acest sens;

Drept pentru care această hotărâre, sentință, decizie, ordin sau act a fost semnat(ă) și ștampilat(ă) cu ștampila instanței sau a notarului.”

Pentru acțiunile referitoare la executarea hotărârii sau a actului, executorul judecătoresc răspunde în fața judecătorului competent în materie de sechestre. În materie de etică, acesta răspunde în fața ministerului public și a filialei regionale a Camerei executorilor judecătorești.

Registrul din localitatea în care se află bunurile (articolul 1565 din Codul judiciar). Registrul oferă informații cu privire la bunurile imobile, de exemplu drepturile de proprietate, ipotecile aplicate asupra bunurilor.

Mai precis, toate părțile compar în audierea cauzei.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Codul judiciar prevede diverse reglementări în ceea ce privește bunurile care nu pot fi puse sub sechestr (articolele 1408-1412 *quater* din Codul judiciar).

Următoarele bunuri pot fi excluse din acțiunile introduse de creditori: anumite bunuri mobile corporale necesare vieții de zi cu zi a debitorului și a familiei sale, profesiei sale sau pentru continuarea studiilor sau formarea profesională a debitorului sau a copiilor aflați în întreținerea acestuia care locuiesc în aceeași locuință (a se vedea articolul 1408 din Codul judiciar). O excludere parțială de la sechestr și transfer se aplică în ceea ce privește veniturile obținute din activități profesionale și alte activități, precum și în ceea ce privește indemnizațiile, pensiile și alte venituri.

Pragurile în funcție de care se determină excluderea totală sau parțială de la punerea sub sechestr sunt prevăzute la articolul 1409 alineatul (1) din Codul judiciar și sunt ajustate în fiecare an. Pragurile progresive de eligibilitate pentru punerea sub sechestr sau transfer cresc în cazul în care debitorul are copii în întreținere.

Recursul în vederea obținerii executării condamnării pronunțate printr-o hotărâre judecătorească este, în principiu, supus unui termen general de prescripție de 10 ani.

Această pagină face parte din portalul [Europa ta](#).

Ne-am bucura să primim [feedbackul](#) dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

This webpage is part of an EU quality network

Ultima actualizare: 15/12/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE

și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.